

Констатује се да су приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић**
- **опт. Поповић и Грујић**
- **браниоци адвокати Шалић и Проле Станислав, те**
- **те пуномоћници оштећених Наташа Кандић и Славица Јовановић.**

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА АЛИЋ ЦЕМИЛЕ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Оштећена ЦЕМИЛА АЛИЋ: Добра дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте Цемила Алић је ли тако?

Оштећена ЦЕМИЛА АЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име вашег оца је?

Оштећена ЦЕМИЛА АЛИЋ: Осман.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Годиште сте?

Оштећена ЦЕМИЛА АЛИЋ: `55.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте у ком месту?

Оштећена ЦЕМИЛА АЛИЋ: Осмаци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Општина Осмаци је ли?

Оштећена ЦЕМИЛА АЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли сада живите у Клиси?

Оштећена ЦЕМИЛА АЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању сте?

Оштећена ЦЕМИЛА АЛИЋ: Домаћица. Нисам писмена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Нисте писмени, видим овде. Да нисте можда у неком роду или у свађи са Грујић Бранком и Марком Павловић-Поповић Бранком?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте у свађи. Добро. Ви сте овде оштећени, као сведока ћемо вас саслушати и дужни сте да говорите истину пред судом.

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Нисте дужни да одговарате на нека питања ако сматрате да би то довело до неке штете по вас или неке срамоте евентуално, а положићете заклетву тако што ћете понављати за мноштво ове речи.

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Хоћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заклињем се.

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу.

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Да ћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О свему.

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: О свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом.

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Што пред судом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Будем питана.

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Што будем пред судом питана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа.

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: И да ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од онога.

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Од онога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што ми је познато.

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу.

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Нећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прећутати.

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е хвала.

Сведок упозорен, опоменут, након што је положио заклетву наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто је ово сада главни претрес ја ћу вас замолити да нам испричате поново оно што сте већ причали, видим овде у Тузли код тужиоца тамо где су били присутни и наш тужилац и наш истражни судија, а ради се о догађају од 01. јуна 1992. године, да нам испричате можда мало и претходних дана шта се то код вас у Клиси дешавало, како се десило до тога да сви ви напустите, да ови мушкарци страдају, шта је вама од свега тога познато?иОштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Познато ми је скупило су нас и све нас у Клису довели. Пошто су нам све ту нам дошли сви нас су ишћерали отале и реко је нам наш Нурија, хајте покупите своје све што имате идемо до Сапне. Кад смо ми све покупили да натоваримо на тракторе војска је избила са пушкама и ишћерала нас и каже шта хоћете да вам јебемо мајку балијску, сад ћемо вас овде све побити и на једно раскршће нас све доћерали и туде је дошао Винко из Петковаца, запријечио тенком нам пут да не идемо, ишли смо доле у Бијели Поток. Кад је наш, кад смо доле кренули све са пушкама нас, кад смо отишли на Бијели Поток. Нас су, жене и дјецу одвојили од мушкије, наше су посебно, и руке овако све и отишли су тако ходати. И шта су са њима радили у камион су унишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мушке су у камионе?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесте. И ми смо жене и дјеца и сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко прво?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јој ја то, мене се чини мушки да су отишли прије горе били су без нас, а ми смо жене овамо остали и дјеца, сиђали на једној ливади док је мушкиње отишло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли можете мало да нам испричате шта се ту дешавало, је ли било некога од познатих ваших комшија Срба и даље?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесам познала тога само Винка и Кића не знам му име из Петковаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кићу и Винка?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Ја, нису да су убијали не могу душе губити, али били су они знају гдје су наши. Њих сам двојицу познала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је радио тај Кића, како је био обучен?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Он је имао продавницу доле, знала сам га, па није онако само је држао пушку и гонио нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пушку је имао?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било неке полиције?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јест било полиције али ја не знам који су били, не могу да рекнем не знам који су били од полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су изгледали ти војници, ти полицајци, да ли су имали исте униформе, разне какве?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Шарене, и није је било ситна она била и они крупна, шарено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шарено крупно?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су се свима видела лица?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесу, али ја нисам знала ко је, само сам ту двојицу познала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте приметили неке да имају можда неке маске, неке чарапе?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесу, имали чарапе и само очи им извиривали и уста и нос, метну оно на главу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу имали неке ознаке на рукама, нешто?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Нисам то видела. Кад су ми човека одвели ја сам се изгубила остало ми троје дјеце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога су вама одвели?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се звао?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Алић Хариз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хариза?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је ексхумиран је ли тако?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесте и ја сам га нашла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колика су деца била?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Мала, најстарији је имао 16 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега се још сећате, је ли било неког пуцања, неког убијања, да ли у Клиси, да ли у Бијелом Потоку?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесте било, убијали су, једног Мурата убише само онако преко ограде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ви то видели?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: И Алију Џинића сам видела како су га двојица ухватила и воде, он виче што ме дирате видите да сам срце оперисао, каже сад ћеш ти њега оперисати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Алију?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Мурата, шта је било то?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Убили га у Клиси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ви то видели?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесмо само преко ограде онде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Па војска тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војска?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он радио, како се то десило, је ли се нешто противио?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Није ништа се десило, само виче шта ово радите с мене, каже шта ти смета шта радимо с тебе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте ишли ви кад сте ви ушли у камионе, куда сте ишли?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: За Бијели Поток.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, са Бијелог Потока пут, како?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Ишли Мемичи тамо Калесија са камионима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко чега?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Преко Каракаја и тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где сте стигли, испричајте нам то, шта се после?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Ја сам стигла до Раинаца, из Калесије сједем у аутобус и ошла сам у Раинце и ту сам била са мојом дјецом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са децом сте били?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били у Мемичима?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је ту било?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Нисам ту гдје сам изишла у Мемичима, ја нисам остајала у Мемичима у школи са својом дјецом, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А неко је остајао је ли?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Остало је ту народа али ја не знам ко је остао, остало је оне омладине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али знате Агана Лупића?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Знадем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте њега можда видели тај дан?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јест, Нурија њему наш каже шта ово радите нисмо се овако договорили, немој каже сад да ти кундак турим у уста да га каже прождреш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се то дешава?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: У Клиси пред продавницом Османа Алића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је било после са Аганом?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Нисам га ја више видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никако?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Ја сам се бринула о своје троје дјеце, имала свекрву матер је човек мој водио ту своју матер до Бијелог Потока када је било на Бијелом Потоку њега су узели себи мати његова остала, мати то је била скроз, моје троје дјеце ја сам се то прихватила да их водим да се борим о њима, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли нешто још да се сећате овако специфичног?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Не могу да се сјетим више ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Госпођо Џемила ја сам тужилац за ратне злочине у овом предмету, па бих вас питао да нам објасните где је ваша кућа, где сте ви били у којој кући?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јел у Клиси или гдје сам била?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У Клиси?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: У Клиси, близу раскрснице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је то далеко од те раскрснице где?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Није пуно далеко. Не знам колико али није пуно далеко, минут да се дође, нема ни толико ето близу сам те раскрснице гдје су нас довели. Нисмо далеко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са ким сте дошли на ту раскрсницу?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Са својом породицом. Муж ми био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко све од породице?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Био ми муж, свекрва, моја дјеца и војска нас доћерала, народа је било, сав народ био, војска је била једна овако, једна овако и гонила нас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико деце?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Имам троје, три сина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико су стари били?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Па кажем ти старији имао 16 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Најстарији?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесте, оно је све дол било мање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте преко ограде гледала си када је?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Мурат Џинић убијен, јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Преко које ограде?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Вако са доње стране у Клиси.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Каква је то ограда ту?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Овако била као дрвена, мало као живица, живица је била као међа била само преко међе, у Клиси убијен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А знате ли тачно шта је Мурат рекао?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Само рекао шта ово радите, ја сам то чула, ја што сам ту била и прошла само, они су њега ту на мјесту убили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ту са те раскрснице пошто вам је Нурија рекао да идете за Сапну?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли требали да идете тим путем којим сте отишли за Бијели Поток или је то неки други пут?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Нисмо отишли за Сапну, отишли смо другим путем Бијели Поток, а Винко је тенком заградио да не идемо за Сапну.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Заградио попречен преко пута?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесте, препречио тенк на сред пута и ми смо отишли сад за Бијели Поток, али нисмо за Сапну.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај пут од те раскрснице у Клиси до Бијелог Потока је ли вас пратила то војска униформисана?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Све војска и све пратила нас до на мјесто и онда нас је одвојила на десну страну жене и дјецу, а на лијеву људе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У каквој униформи је била та војска?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Била шарена, једни су имали ону ситну шарену, једни крупну, одијела.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли знате ви какву униформу носи полиција?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Знадем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које боје?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Па зелену, вако ово носи полиција, али није била, то је била војска.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Е кад сте сишли доле на пут у Бијели Поток је ли било у униформи полицијској наоружаних људи?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јој нешто се то не сјећам, у мене дјеца звонила, ја плакала, човека, мужа ми одведоше и осташе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где су вам мужа одвели?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Одвели у камион.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, добро, али кад сте сишли доле је ли одмах на путу?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Нама кад смо сишли на Бијели Поток, нама су њих одвојили, дјецу ту и људе и све одвојили и одвели.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ви имали нека лична документа код себе?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесам и муж ми је носио у кеси, торбу хране дјецу и они су наћерали да је он то морао бацити и отишао у строј.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре него што сте ви отишли?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Кад смо сишли на Бијели Поток, нама, он је носио торбу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре него што сте ви отишли из Бијелог Потока, шта је било са тим одвојеним мушкарцима?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Откуд знам, одвојени, они су отишли, откуд ја знам шта је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим јесу ли они отишли?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Камионима ја, отишли и то су морали овако гледамо ми да они униђу у камионе, нису им дали руку да, вако су морали да униђу у камионе.

Констатује се да сведок показује да су мушкарци морали да држе укрштене руке на потиљку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ви ушли у неко од тих возила, прво или негде у средини колоне, можете ли да нам кажете отприлике колико је возила било?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Нисам ја видјела, ја сам унишла можда је било пре меном четврти, трећи камион, ја сам унишла, али кажем да сам дјецу ону своју гледала и уза се бојала сам се дјецу и свекрву сам имала стару да сам се и о њој борила и ето.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је вама све од ближе родбине одведен?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Одведен ми је дјеверовић, одведена ми је човекова фамилија, амиџићи, човек, брат, имао само једног брата и њега су одвели и још га нисам нашла.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли да нам кажете по имену и презимену ко вам је све одведен?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Одведен дјеверовић ми Алић Мехо, има то туде ми та фамилија човекова има Авдо има тије доста и не могу ни избројити, Ењо, онај Рефик, Рамиз, има њих доста тих наше фамилије, сад да бројим то ја не могу бројати. Има доста нашије тије из Клисе, Адил, има доста, тих мојег човека амиџића.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте путовали са камионима од Бијелог Потока је ли вас пратила војска, полиција?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Пратила је кад су стали на, застали на Црни Врх, гдје да нас воде и гдје, знаш да смо сви били онда плашили, стали на Црном Врху камиони и онда су шта им је било до Мемића нас довели.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су вам рекли где ви идете у Бијелом Потоку, је ли вам неко рекао где идете?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Нисам ја то чула, можда су неке рекли, али ја то нисам чула ђе идемо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И кад сте се вратили у Клису?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јој ја сам жена неписмена, то знају ови, не знам, кад су сав се народ вратио и ја сам се вратила, ја тије година не знам, ти кад и коју, неписмена сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте се вратили у вашу кућу?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесам, дали ми материјал ја себи направила.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли била кућа читава, уреду?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Није, оборена ми била кућа, срушена сва, наново сам себи направила кад сам се вратила сад у Клису.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Одбрана нема питања? Не. На овом списку који је правило Удружење породица заробљених и несталих лица има 30 Алића?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Па ја, има доста Алића али ја то знаш не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, а скоро су сви пронађени у гробници Црни Врх?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јест и мој је муж.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су рођаци од вашег?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: И мој је муж нашао се туде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је био 1951. је ли тако годиште?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш свекар Дедо?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А има један Алић Рамиз од оца Мехе, 1961. годиште?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесте то је мог човека амиџић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је једини нађен на Бербића Мезари, тамо на Грбавцима?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесте, он је мог човека и он амиџић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли и он одведен тамо?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јест, заједно са нашим свима од тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Кад су били сви, одведени су сви заједно, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он је. Има неки и да нису нађени, Ахмет, па Исмет?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Смаил, је ли?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јест, јест, има, има их. Има да није нађено, Рашид ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мухамед, Салко, Селим?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Алић, они нису нађени?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Има, има доста није се нашло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аљо?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Није ни он се нашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Шемсо Алић?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Аље?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесте. То су све амиџићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели неке људе да су имали неке црвене капе или траке око руке или нешто тако, неке ознаке?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесу били са црвеним береткама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са береткама?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли на Клиси или на Бијелом Потоку?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Бијели Поток.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Бијелом Потоку?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесте. Доле су они нас чекали. Ови што су протерали, али било је и доле колико хоћеш чекало нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ви могли да закључите ко је ту главни, ко то раздваја, ко то наређује?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Нисам. Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте. Је ли био неки аутобус можда?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Само камионе сам видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте видели само камионе?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Само камиони били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања? Изволите.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли су неки мештани села Клисе или околине остали у селу кад су остали мештани напустили село, тога дана 01. јуна кад сте ви напустили село?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Ја.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли су неки остали?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Не знам.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Камиони који су одвозили мушкарце, прво мушкарце из Белог Потока а онда и жене и децу, како су они изгледали, да ли су то били војни камиони или обични ови цивилни, колики су били? Је ли можете да их опишете и да ли знате шта је на њима писало?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Не знам, па неписмена сам кажем ти, не могу да знам да вам кажем.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Можда сте по знаку препознали.

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Како могу да знам шта је кад сам жена неписмена, шта пише на њима, били камиони ето овако били једни су били са церадама, а овим што су људи отишли није било церада.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је војска на Бијелом Потоку која вас је сачекала и која је одвајала мушкарце од жена тражила да предате документа, новац?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесте, јесте. Ко је имао шта код себе да све преда се. Јесте.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли су мушкарци који су носили капе морали да их.

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Све побацали наши што су у строј повели, сви су наши морали капе да побацају и онда су их одвели.
ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А у Мемићима кад сте стигли војска која вас је сачекала, које од мештана је издвајала значи ту и одводила у школу?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: У школу је одвела не знам ја сам кажем ти своју дјецу узела и побјегла у ћошак, бежала Калесији са својом дјецом и узела своју свекрву а ови су остали.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: У својој претходној изјави сте рекли да су издвајали дечаке од 13 до 14 година и девојчице старости 15 до 16 година, зато вас питам значи знате ли ко је од мештана, не именом и презименом, него овако ко је издвајан у кој групи?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Па не могу да се сјетим, јесте издвајано, све били су два, три дана у Мемићима.

ПУНОМОЋНИК ОШТЕЋЕНИХ СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате. Добро. Има ли нешто још да сте се можда сетили?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Ништа нема да сам сетила се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви знате је ли остао неко од старијих ко није се укрцао у те камионе и није кренуо?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесте, јесте остао Рамо Алић са женом и Ајша Хрустић, они су много мотори били и моје јетрве мати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остала?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико је није терао да?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Нису, а ови су, и Кадира нека, она је Омеровић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли има неко да је жив од тих што су остали?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Од тих што су остали нису од тих што ја знам, побијени су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Побијени?

Оштећена ЏЕМИЛА АЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

То је све што имам да изјавим.

Оштећена тражи трошкове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам можете да седнете, а можете и да у службу идете. Следећи сведок. Седите ви тамо или како хоћете. Јесте, не ту не можете него позади.

Констатује се да је председник Удружења несталих лица Ахмет Грахић доставио суду списак идентификованих особа убијених 08. и 09. априла 1992. године, ексхумираних из масовне гробнице «Улице» Зворник, која је рађена од 22. до 26. маја 2008. године, из које је ексхумирано 27 тела, од чега 22 комплетна, а остала некомплетна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите изволите. Ово ће бити у предмету па можете да прочитате. Добар дан.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте Фатима Јашаревић?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Јесам.

ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА ЈАШАРЕВИЋ ФАТИМЕ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име вашег оца је?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Фадил.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рођени?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: У Шетићима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Шетићима, које године?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: 1940.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А живите?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: У Клиси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Клиси, ви сте домаћица је ли тако?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви можда у неком роду или у некој свађи са Грујић Бранком и Поповић Бранком, односно Павловић Марком?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Не, ја их нисам никад ни видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте их ни видели, добро.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Чула сам за њих, али ја њих не знам, за њих сам чула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте као оштећена сведок дужни да говорите истину и нисте дужни да одговарате на нека питања ако сматрате да бисте се изложили некој срамоти или некој материјалној штети. Сада ћете положити заклетву. Је ли ви можете да прочитате тај текст испред себе наглас или да вам ја говорим па да понављате.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Морете ми говорити ја ћу понављати, боље би било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Заклињем се.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Што пред судом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Будем питана.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Будем питана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: И да ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од онога.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Од онога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што ми је познато.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Сведок након што је положио заклетву, упозорен, опоменут наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред овим судом је Тужилаштво за ратне злочине Републике Србије подигло оптужницу против Грујић Бранка и Поповић Бранка због основане сумње да су учинили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва. Један од већег броја догађаја је и узимање за таоце војно способних мушкараца на дан 01. јуни 1992. године у месту Бијели Поток, њихово одвођење у Технички школски центар у Каракају и на крају смртно страдање око 700 људи, па ћете нам ви због начела непосредности поступка и овог главног претреса

испричати шта је вама о томе познато, где сте ви живели и шта се дешавало у вашем месту можда на неколико дана раније, где сте отишли, да ли је вама неко од породице одведен, да ли је страдао, да ли је пронађен, да ли сте се вратили у своје место, како је то текло, шта сте видели, да ли сте неког познатог видели? Изволите.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Хвала. Сад ћу да почнем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дали исказ у Тузли је ли тако?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли остајете при том исказу?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Остајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остајете, е изволите испричајте нам чега се сећате шта је то било.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Могу да почнем да причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, па можете мало вратите се раније.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Можем да причам и нешто што нисам давала у изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно све чега се сећате.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Ја. Могу само, сјећам се добро у априлу мјесецу почело је мало пуцњаве са страна и шта ја знам, мало свјетлећи долазили су увече са брда, ми смо били у Клиси у свом мјесту. Тада нису биле избеглице код нас из села ова, е кад је било мај мјесец тада је било у мају мјесецу једно по једно је село нама ишћеривано и долазено од Зворника околина сва, ја могу да набројим сва села поименке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Могу ли да набројим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, изволите.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Е да набројим, Под Пећином, звало је се Под Пећином то се село зове, Грбавци, Хајдаровићи, Хамзићи, Радаве, Кучић Кула, Лупе, Ђулићи, Махмутовићи, Мракодол, Спрека, Тахићи, Рамићи, Челишмани, Ђине, Сјенокос, Калдрани, Шетићи, Тршић, све је то било у Клиси, све је то салећано, каже хајте у Клису тамо је безбедно и худи су мушкарци који су ишли, они су за њима и пуцали који су бјежали, јел ко је баш неки Мујо из Лупа који је дошао он мени на капију вели хајде бјежи нећемо ти ништа, кад сам кренуо за меном су пуцали, ја само само избјего нису ме ранили, дрхти на капији и прича. Ево иду сви у Клису из мојег села. То је било можда од половине маја и то је било село по село скупило се све у Клису, ми смо гледали

како је Зворник горио, мене је ћерка назвала из Калесије каже мама иду Уједињене нације у Зворник има око 20 кола, кака су кола боје, каже свакаке боје, то не вјерујем то нису Уједињене нације, то се иде да нападне Зворник, ту сам размишљала, нападнут је Зворник одмах ону вече, други дан то је из Зворника све урађено што је се шћело, е ми смо горе амо имали струју, гледали смо то све што се радило у Зворнику, касније нешта струје немаш што да гледаш, само си био у мраку, тај народ што је долазио нама то је овако пут крај моје куће има пут, пролазили су шаптали су то је тајац био нико није смио нигдје да макне, то је у обручу било, свјетлећи иду, рафали се пуцају, то је један ужас био, ми смо само нако били у једноме што се каже лонцу.

Ми смо то трпјели једно време кад је било, прошло је ето, можда једно десетак дана нег што ћемо кренути, почела је војска пролазит крај моје куће, оздол је ишло од Петковаца, од Зворника, окле за Малешић, војска је пролазила по пуни камиони, сад ти не знаш каква је мислим војска, јес да је она униформа као зеленкаста, како да ти кажем, није шарена, ту је пролазила. Моја шћерка била у школи у Зворнику, прије месец и по дана, мислим требала је да заврши четврту годину медицинске, они су њу из школе избацили и рекли су јој нема школе, није диплому добила, у реду ништа није ни потребно ако је тако, тако смо ми, и онда је видеела своју другарицу, на онијем, камиону, мама ено је, носи аутомат, крај куће и одоше даље, она је побегла за кућу да се не позна шњоме, каже мама море ме каже и убити, јел то је било страха тада. Е кад смо, тако је то било неколико дана они су пролазили, кад смо ишли пуцали су горе и гранате бацали на Мунаре, Ковачевићи, Селимовићи, горе Ханђелићи, ишли смо да гледамо, иду из Козлука тенкови, војска горе се праве ровови, гледамо све у онијем Мијићима, Андравићима, Бошковићима, горе Малешић, то је све се види из наших села, види се горе одају, шта не раде, копају, све ми то видимо. Е сад кад је било, прошло је то опет два, три дана тако смо ми гледали, гори, носи се суђе, мислим ко је имао шта из Ханђелића у Бошковиће, све се види комшије доље то су носиле, ми смо опет то били као неће нам ништа, ми смо ту сви. Кад је био један дан освануо, прије два дана него што ћемо ићи, наш Нурија Јашаревић, њега нема, он је заробљен отишао је, састанак био, кад је дошао каже морате се паковати 01.јуни '92., у два сата поподне да идете сви, и ми смо тако, он је нама изјавио, тај народ било, у мене било избеглица из

Зворника, седморо је било седам дана, можда и више, јел тако је било, кад су избјегли из Зворника. Ми смо се сви спаковали, моја ћерка каже куд ћемо мама, ићи ћемо сине с народом, муж ми исто и он, он је се препао, био је пуно плашљив, па шта да радим, куд да идем из своје куће, ваке љепоте, све се средило, све имаш, а мораш све оставити. То су била два кола, два сина имала кола, срећа па су они на Бијељину отишли прије можда десет дана, можда и мјесец, можда сам мало погријешила, а била је Бијељина пала тада, неки је њих узео, неки из Хајдаровића, Џемко, он је дошао из Аустрије, каже моремо туде проћи, ајде не шали се са меном, узео је жену и дијете и кренули су туде, па су њега за тамо, на Мађарској граници одузели му дијете и пасош, није било дијете на пасошу, није имао визе и они су њега тамо увели, шта су му, шта ја знам како је било, био је два сата можда, није прешо границу, средилу му пасош и врате га и ондар је прошо тамо, и тако је то било. Е кад је био договор да се иде, каже Нурија идете у два сата поподне, 01.јуна '92., то је било, и ми смо спаковали се, каже ко год има кола, ко има шта, трактор, кола, камион, шта ја знам шта има ко, да натовари све, да повуче уза се. Тако су рекли и да имаш за своје потребе. Ко год је имао кола, пуно је било кола, пуно је то било са стране ови што су имали довукли из села, како су пошли тамо, мени је мој брат био тада код мене ноћио, што ми није никад ноћио, тада кажем ја брате иди брате ноћас неће, узми жену, идите неће, иди мало се провуци да не би до тог дошло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осман јел?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Осман, неће ништа ми бити, неће Фатима ми ништа бити. То је освануло, он је отишо кући, узео трактор, он је правио ове мунаре, шта ја знам, то је било, њега су звали на онај, телефон, нема шта му нису говорили, пријетили, све то, он није вјеровало да ће му то нешто се догодити, каже ништа мени неће, мене знаду, сви ме пазе, сви су с меном добри, и шта ја знам, и он је тако отишао кући, узео трактор и узео жену, натоварио и отерао доста џакова брашна самлио је баш оно шеницу тада, преко пет метара брашна и џакова соли два и шта ја знам којечега, да је имао и народу каже нек једе и поред моје куће кад је наишо, хајде каже сједајте и ви, и ми смо сјели ја и моја ћерка и муж и тамо. Кад смо кренули, крајем пута све кола стоје, а пре нас ко је наишо, он је само су их из кола исћерали, кола остала. Кад смо ми дошли на станицу тамо нашу, три су вако

тенка заградили наш пут, пошто се договорили да идемо у Сапни, безбедно је, према Међићи, Тузли, они су наске одредили у десет сати да дођемо, а после, а у два било одређено поподне. С тенковима дошли и нас саде вако има пут према Бијелом Поток, вако је ограда једна, вако је друга, а то је пут, сад су наске како нас отуде купе, само онијем путем, то је било вако једно уз друго, ја мислим да је један километар ипо било тако и више, у томе сокаку, народа, и дјеца вриште, мала дјеца, жене носеће, жене носе дјецу овако, породиле се истом, да опростите, то је све се туди трпило, а војника тије што је било са једне стране десет, на десет метара, с једне стране, тако с друге стране, остри ножеве, трже аутомате, само да неко махне да га убија, а неког су Јунуза ту убили, пукла је пушка, ја нисам га видела, само је ту на оном раскршћу ђе смо били, он је пошао, питали га ђе ћеш, хоћу у ВЦ да опростите, они су њега одмах убили, старији је то човјек био. Јесам ли рекла Мурат?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мурат, рекли сте Јунуз.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Е, Мурат, Мурат, опростите, сад сам се сетила, а Јунуз је на Бијелом Поток, неки убијен, па сам ја ту промијенила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: И кад смо ту, били смо до два сата, кад је мој брат дошо и дошли до тенка, од ове стране нешто је осуо и један испуцао рафал, каже бацај кључеве, силазите са трактора, ми смо нако сишли, у мене муж узео двије торбе, ми нешто напаковали се да понесемо, каже убите ме, убите ме, виче он њима, каже нећемо те ми убити, тебе ће други да убију. У мене и у мужа само сузе капту, не можеш ти, сад си све оставио, сад кренули да те убију, а ниси крив ништа. Идемо тамо у народ стали, то је било до два сата се купило, они су ишли по кућама тражили да неко није остао, и наске су, каже покрет да идете, ми смо кренули, полако идемо, а око наске, они наске држе на оку, траже те њихове, до Ђулића тако нас пратили, кад смо сишли на асфалт, доле на главни пут, један је са аутоматом исто тако на њему одијело шарено, он је аутомат рафал испуцао крај нас да нам псује од божије стране, бога је опсово и каже одвајање. Вас двије на једну страну, ти на другу страну, моме мужу, можеш ли то замислит ти, руке за врат, капу бацај, капуте бацај, документа бацај, све је он побацао у канал, капу, капу, руке за врат, два по два, кад су кренули све два по два, они су вако њих стројили,

јакне кожне биле, ко је имао добро одијело, капут добар, само на једну гомилу они су бацали, касније су бирали јакне у једну страну да би себи одабрали, они су документа, то је све било каналом, све је то бачено мушкарцима. Ја и моја шћерка смо на другу страну, на десну били, тако је тај народ био, кад смо гледали они само ходају, смију се, оштре ножеве, пуцају, ти страх онај, каже немој да се гледа никуде, преда се гледајте, биле су маске у једније маске на главама, не знаш ко је, били смо туди до 6 увечер, док се све то, како они њима одговарало, онда су нас камиони, један по један, седам камиона за мушкарце, како је који улазио мушкарац, они су имали палицу дрвену, ударали су свакога, по једном по два пута, док се попну. Мој муж стоји овако, раскопчана му кошуља, вако руке, бацим око мало да видим шта раде, да се неће срушити, он је био болестан тако, и у пензију био дошо, није ни отпремнину добио, добио решење, није добио отпремнину, то мореш замислити, бацали га као из праћке, нема ђе није радио у Београду, Новом Саду, у Митровици 22 године, ишао у Либију годину дана, био у Каракају радио је десет година, то је био у пензији већ, није добио једну пензију да каже ево пензију сам добио да проживим макар ову једну пензију, убише га нако га одведоше што није никоме ни ексера није закошто. Ја сам то тако ту били, кад је било ред сад на нас да возе нас, били су покривени камиони, плави су били, плави они, као сиве цераде, велики камиони, они као фапови, била су два, три откривена, неко каже два аутобуса, ја сам видела један аутобус, то је било пуно, пуно је било камиона, и ми смо остале задње, ја и моја кћерка, нисам могла у онај покривени, бојим се угушићемо се, тако је било спарно, пала је киша, сунце сја, киша иде, то нема, на голом пољу стојиш, дошла су два младића пред наске, каже нама ајте у гаражу вас двије, траку су вако свезали црну, држи аутомат, ајте у гаражу, нећемо у гаражу, ајде у гаражу, нећемо у гаражу, онај други ништа не говори, онај један виче, трећи пут кад је рекао, ја сам се добро продерала нек ме убију, ћерка је уза мене притисла се каже мама, мама, усне јој поплавелеле, као мастило, већ јој зло дошло било, препала се тако, ја кажем не бој се шћери мама је код тебе. Кад сам ја трећи пут рекла, онај каже један немојте њу дирати, нек не иде у гаражу, а там чујем у гаражу плач, чује се нека вриска, вако гаража је мало одбачена, нисам баш близу била, само се све чује, и кад је било у камионе да се иде, већ крај је било да идемо, ставили су мердевине за тај

камион, како сам се попела у мене је блато оно било, на ногама блато и то, киша је била, ја сам се попела и тада онесвјестила се, моја ћерка тамо тражила воде да ме хлади, мало сам дошла к себи, кад сам ја дошла себи, видим ће сам, немаш ће ноге да ставиш, доле тијесно, ја сам ставила на страницу браду вако и нисам могла се окренут. То је пуно овако народа, кад сам ја онда запомагала, реко шта радите с наске, ил нас убијате вако да мремо назор у камионима, пуните нас ко паприку, па ми смо тако, један чича иде уз мердевине, каже неће више нико вам, овај чича, он је на њих се попео и преко наске је пао, није имао ће да стане. Ми смо тако кренули, тамо смо ишли до Црног врха, туде су ставили два камиона да покољу, изашла је била наша, једна моја кона из камиона, већ је било то сређено да се покоље, једна провалија била да се побацају, каже договор био им, е ту су била два тенка и ту се издоговараше, нешто причаше и један је реко, то је све се оно пренеси, знаш ти како се то све каже, немојте њих дирати, отишли су мушкарци, значи мушкарце су одвели, да ми прођемо ето да нам ништа не буде, кад смо дошли на Мемиче они су нама, да нас избаце из камиона, они су странице задње вако, са стране отворили, само смо падали као торбе, нема да се изиђе, само падај, саваљутај, толико нас је било, но није се имало времена да се ти, нит је ко чекао, ми смо тако излазили, и кад смо некако, можда километар смо ишли тако до Мемича, они су прије наске избацили, е тудије Мемичи су били већ попаљени, ту је било, остала је једна школа, њихова је школа била, сад чија је, како је, није била запаљена, вако је сокак био на брда да се иде вако за Калесију, били су Осмаци са лијеве стране, сад су са лијеве стране пуцају и са ове стране, и они наске сад иду, наске између двије ватре да ми наске, горе хајте све горе. Кад смо мало горе ишли, сједајте, баре су доле, блато је, ми смо сјели, није прошло пет минута устајте, и тројица су између наске иду и пуцају, наске гоне пред собом, ми смо донекле ишли, ја сам узела шћерку за руку, враћај се нека ме убија доле вамо код њихке, ја сам њима се вратила назад и они су фатали цуре, тада су 14 из Клисе ухватили у таоце, затворили, још са других страна било их је нешто преко 35, тако су причали у школи, у моју шћерку таман вако једна штанга стајала, ја сам код те штанге обавила своју шћерку и вако, па преко једног канала прескичила, један је вако брада, реденик, она муниција и нож држи и аутомат држи, каже да псује мени бога, враћај се, кажем ја својој шћерки, само хајде,

нека говори, нек се псује, само ти хајде, хајде, погни главу, ми смо између народа старијега, а они фатају цуре, они су видели њу, хоће да је заробе. Ја сам промакла срећом, е тако је било, а ове су од сестре ми унук и унука и снаха, они кад су заробили Хаску му било име и Хедиа сестра му, мати каже дајте ми мог Хаску и Хедиу и мене поредајте да ме убијете, недајте њих од мене, она запомаже, чупа косу, каже нећеш ти с њима, само ће они ићи, и она је некако, како су пустили је с њима, они су тамо у школу то вечер су били, и каже злато ко има да да, паре ко има да да, имала сам каже 400 марака, дала сам, имала сам злата доста, све сам морала дати, и они су мени рашилирили оно моје злато, каже узми једне минђуше, само једне минђуше, она је изабрала једне минђуше, то је све однијели, ко год је имао шта, каже ко год није дао, превејаћемо, ако не будете дали одма кољемо, убијамо. И тако је ту вечер било, био један на стражи реко не бојте се, ми смо све пресједеле онако до зоре, није нико заспао, они су викали једни хајде дајте за буле вамо собе сређујте, ајде вамо којешта изазивали, они су у страху биле тако цуре те и мајке су биле, три четири некако се утрпале са тим својим цурама, нека Беска њу су ранили касније она је била у болници, кад је сутрадан се јавило тамо Тузли, они су тражили за размјену те цуре, како су, сутрадан су они њих размјенили, кад смо дошли у касарне на Дубраве тамо, то је био хаос, наске је било, сви смо тамо у тијем касарнама, нема шта јести, пити, немаш на шта лећи, имају они душечихи оволики, немаш ђе, немаш ђе, ето само седи, плачи, мисли ђе си, куд си, шта си оставила, шта је било, моја ћерка чупа косу, шта да мама радимо, реко бићемо докле будемо. И тако смо ми то дочекали, у томе, кад су нас, до Калесије смо некако дошли тада, из Калесије нас пребацили у Дубраве с камионима, са аутобусима, и да ти кажем, не могу ти више ни казати, неznam више даље, ја сам стара већ, имам пуно, пуно, ето ако имате ви нешто ви мене питајте слободно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Биће питања, идемо сад редом, ево тужилац има нека питања за вас можда, па да видимо. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте нам доста детаљно овде описали тај догађај који сте доживели и преживели, али мене занима од ваше те ближе родбине ко је том приликом одведен и да се није вратио жив?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Сви скупа из Клисе кренули, сви су скупљени у Клису, ми смо кренули сви на Бијели Поток, из Бијелог Потока их одвели, никог нема више никад. То је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел можете да нам кажете по имену и презимену ко је од ваше ближе родбине тада одведен, осим мужа?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Брат ми Осман Смајловић, Резо Смајловић, то ми је од амице, амицић, Менсур од сестре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Презиме?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Омеровић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Омеровић.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Авдић Зехарија од сестре, не, од сестре ми син.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сестрић?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Сестрић, е од сестре син, исто тако од мога амице, од човековог амице Вехид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јашаревић.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Јашаревић, Елвир Јашаревић, исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вехид је нађен?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Јесте, и Елвир је нађен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, на Црном врху.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Јесте. Мој муж још није нађен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, '36.годиште јел тако?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш свекар Авдо?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има Јашаревић Авдо од Абдулаха '50., нађен је.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Јесте, и то ми је исто амицић од мога мужа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од мужа. Па има Јашаревић Бајро?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: И то ми је рођак мога мужа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Нурија?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Рођак исто од амицића његов.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нађен је на Црном врху?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јашаревић Сафет од Назифа, '32., није нађен?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Није нађен, и он је рођак исто, то су све рођаци првих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па има Хасан Елвир и Вехид, они су нађени?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А има Јашаревић Дедо?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: И он је исто није нађен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није нађен?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Јашаревић Селим?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Није нађен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то све рођаци од мужа?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Све, све од мужа рођаци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нађен је Џафер?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Џафер је нађен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: '31?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Црном Врху?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па онда има још три Јашаревића што нису нађени, према списку, Изет, Мујо и Сеад?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су рођаци од мужа или?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Од мужа, Јашаревићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ваше девојачко је?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Смајловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је значи брат, зато ја овде нисам.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Јесте, јесте, Смајловић Резо, рођак исто од амиџића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да видим, Смајловићи, значи брат Осман, није нађен, да.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Није нађен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има Ахмет, Салко, Исмет, и Смајо, јесу ли вам то?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Које презиме?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све Смајловићи.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Смајловићи, јесу ми рођаци, јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Смајловић Ахмет и Смајловић Салко и Исмет и Смајо, они су рођени ова тројица у Петковцима, а Смајо у Шетићима и нађени на Црном Врху, Салко '71.годиште рођен у Петковцима, Исмет '46., у Петковцима, нађен на Црном Врху, и

Смајо '59., рођен у Шетићима и он је нађен исто на Црном Врху, то је ваше девојачко јел тако?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А брат Осман од оца Фадила, да?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Омеровићи су вам, како су они род?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Омеровићи то су ми као сестра ми ту у Омеровићима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Удата за Омеровиће?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Омеровића има овде на списку, јако много има. Јел сестри неко одведен?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Па тај син јој, Менсур.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Син, тај ваш сестрић.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Менсур, исто од друге сестре исто Зекерија син.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Омеровић Менсур он није нађен?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Није, јесте Менсур нађен, јесте нађен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да видимо.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Јесте, и Зекеријах је нађен, од сестре друге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Омеровић, јесу ли Омеровић?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Јес, јес Омеровић Менсур.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Менсур, од оца?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Џемила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Џемил.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Џемил.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Џемил, а мајке Емина, Емира, Емина, вичемо је тако на два имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли одведени исто у том?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Јесу, јесу. Овај Менсур?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Он је пошо, он је био пошо тамо па су га у путу убили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то је онда овај други списак, добро. Само да видимо.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Сусрели су га тако тамо на путу и ето опет су га нашли на Црном Врху.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, онда је то други, зато што имамо два списка, ови што нису одведени, него су побегли, јел?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Кадира Омеровић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате ви да је пре тог 01.јуна неко одвођен из села па да се није вратио жив и тако, односно конкретно, да ли знате нешто о судбини Даутовић Несиба?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Не знам, не знам за Даутовић Несиба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Тршић, то није.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Знам само у наске да је из Клисе један био у Каракају па су га пустили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, то је друго.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Ја, то је друго, можда ви питате за друго, а ја то могу да рекнем само за овога да је био у Каракају, да је видио зла свакакога на пример, али су га пустили, видео ухета, носеве, шта ја знам на столовима, то је се сјекло, он је био, не знам како су га пустили живог, он је дошао кући, тако прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је причао, где је био?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Да су му, да је видио ухета сјечена, да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где, где?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: У Каракају, тамо у хали некој, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Каракају у неком објекту?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Аха.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Али не, он је неће отишо на поса, њега нема, он је то кад је дошо, мајка га била одредила неће каже мој Идиз доћи, и кад је дошао, ето на сву срећу, неки био познат и он њега извео отале, његов друг неки.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да је Нурија Јашаревић преговарао око датума тог одласка и рекао вам како да се спремите и са чим можете да идете. Знате ли да ли је још неко био заједно са њим у тим преговорима?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Ја знам да је био Исмет Ахметовић, на пример њих двојица су били, али били су неки из Каракаја, били су из Петковаца, то је био њихов тај договор како се Исмет Ахметовића договарали, сад они су све вјеровали, што

год се рекло они су пристали само да се сачува глава, да се не би неко, је ли, да се тај народ отале некако смјести неђе, да се не би нико убијао или шта ја знам, али то је било другачије, то је било другачије, ваљда су, то је превара нека велика била, издаја, јел кад смо ми кренули, ми смо мислили да ћемо ми бити толико да нећемо бити пет година код својих кућа, јел ја сам седам кућа, станова промијенила док сам дошла на своје огњиште, на шут, дошла сам на шут, јел двије куће су остале, све живо остало, да сам ја дошла на та четири стуба и шута у кући, шума око куће, оструге жара, сибика, тополе, све порасло за пет година, сад кад си ти ту дошо и имао све, како би се осјећао, на примјер, а изгубио си најмилије, је ли домаћина, скућио си, 50 година си кућио и ти све скућио да сад живиш, да ти је лијепо, све наједанпута нестало. Јел мој муж није могао да добије, једну пензију, јел ту правда нека, каква је то душа, ко је могао то урадити, то не могу никако да схватим. Ја ноћу не могу да спавам, ево ја од плача сам обневиђела, плачи данас, плачи сутра, како ћу ја себе обезбедити, да ја себи кућу направим, јел и данас дан у мене све ограђено, нити дворишта има, ко што сам, никад га нећу имати, нит ће ко помоћи, ено кућа једна девластирана стоји ко костур, мало сам је направила себи и тако живим, и како да се живи тако. 16 је велико година да се заборави не мере никада, ево што сам причала никад га не могу заборавити. Ово је мени све у глави кад се пробудим, шта би, како би, како је доживео овај живот, шта је то требало, стварно је то неки ужас велики, нека душа отровна радила.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте после кад се то све завршило међусобно разговарали о томе ко је крив за то, јесте ли у међусобним разговорима дошли до тога ко то уради?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: То Вам не могу рећи, то ја, ја нисам била тамо на састанцима да ја видим ко води ту политику и како се то ради, јер ја чујем од народа како се договара и све шта ће да буде, а то ја не могу ти рећи, пошто ја нисам из своје куће ниђе ишла, само сам видила шта се ради и догађа и шта је се догодило и шта сам у животу то година сад проживила и тај дан кад смо прошли да сам била у једном паклу да је тако било да ниси знао гдје си. Ви да сте били на нашем мјесту како смо ми проживили, јер ко није био ни не зна, не мере му се казати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је Нурија говорио да треба се крене сутрадан, да ли је било неких ту који су говорили да не треба да се верује, да треба ићи на неку другу страну, знате ли за то?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Е, па Нурија је, Нурија је реко да идемо према, с ким се он договорио, сад је он то нама пренио, каже да идете према Сапни, Тузли безбедно је туде да идете тамо, али ми смо кренули тако. Кад смо ми дошли наш је пут заграђен тенковима, три тенка и ми смо кренули лијевом страном.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знам то, објаснили сте, него сам мислио да претходни дан или неколико дана пре тога, да ли је неко говорио да треба отићи на неку другу страну кроз шуму и тако даље, не чекати тај заједнички одлазак договор и тако?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Нисам то ништа чула, не знам за то. Што год знам, што знам ја сам то рекла и ја не могу другачије, само оно кажем што знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбрана нема питања. Рекли сте Кића тај је имао пушку, је ли тако?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Кића? Ја не знам за Кићу никаког, ја нисам ту изјаву дала, ја не знам никог, ја кажем Вам, да Вам кажем истину, ја да сам знала доле да ћу доћи ту, јер мени није баш једноставно овди било доћи да разговарам, није ми било ово нужда, али ето хоћу правду једну да кажем, тај Кићо, има њих пуно који су га видели, јер то је комшија, али ја га нисам видила, да сам знала да ћу овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули за њега?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Па чула сам да је био на Бијелом Потоку, да је, у мене има моја та кона Хајрија што је два сина одведена и муж.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта је причала?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Да је она тражила једног сина од њега да он да једног сина кад се пели на камион, није стио да да, није стио да да, она је каже не знам ког да узем, онда је он реко «Ког да ти дам», не знам ко год не могу ни једног оставити, да ми је обадва да би узела, али не могу да рекнем ни једног да један остане. Тешко је то, мало се посјеци, боли, јел де живац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам Вас питала зато што жене из вашег места кажу да су виделе неке познате, између осталих и Кићу, па да ли сте Ви видели неког познатог, Ви?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Нисам видила, сад хоћу да Вам објасним да кажем, да сам знала да ће доведе доћи ја би нешто мало гледала да познам кога, нисам на то обраћала пажњу, нисам се сјећала тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а причали сте да чујете не знам овај каже ово, овај оно, да ли они причају босанским нагласком или неким другим, јесте могли то да чујете?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Ја, причају они, они су причали на нашем језику који ми исто причамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли причају као Босанци или као да су из неког другог краја?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Па као Босанци причају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као да су ту ваши неки?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Ма ја, али не можеш ти њега познати, маску натурио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али прича као да је из тог краја или не?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Шта ја знам како је, сад ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте обраћали пажњу, то Вас питам, да ли сте чули да неки војник било маскиран, било не, прича некако другачије као да је из Србије или из Хрватске или из не знам?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Прича као и ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као и ви су причали?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Ма наше ријечи, исто онако прича, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та војска на Црном Врху, каква је та изгледала војска? Униформе или неке ознаке другачије или исте, да ли се тога сећате та што је тамо?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Биле су једнобојне као сиве, биле шарене, те боје, двије боје, а стоји полиција плава је била оно, знаш ти каква је полиција имала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је била полиција?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Била је на Бијелом Потоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у Клиси горе?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Била је и у Клиси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Била?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Била, а један иде и каже нам да псује Балијску мајку, каже три мјесеца не једем, ни пијем и не спавам ради васке док вас нисам скупио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицајац?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Један младић, плаву кошуљу има, плаво све на њему, носи аутомат и овако иде око нас, обилази и то псује. Један овако малац, црн, па не могу, да ми је да га, мени се чини да би га могла познати кад би га сретила, али ето то је било и прошло, е сад изгубила сам то из вида.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то тај у полицијској униформи то каже, је ли?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Не знам јел полиција била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У плавој, пардон.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Плава је кошуља била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У плавој кошуљи?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли прошли кроз Каракај ви кад сте камиони после мушкараца кренули ка Црном Врху?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Ја, па кроз Каракај идемо тамо на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели ту нешто чудно?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Ништа, само ми нисмо смјели дићи главе, кад смо прошли кроз Цер двије су жене изишле из куће и бацају на нас камење, тако ајде да се не вратите, баш доле кад сиђе у Каракај оне куће онде у равни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ту живе Срби или Муслимани?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Срби, Срби живе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у Клиси било Срба?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то је било чисто муслиманско?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Чисто муслиманско.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте се ви и како сте се интересовали кад сте дошли тамо у Мемиће па кажете даље долазите на Дубраве, па сте променили пет станова, кад сте се и на који начин сте се информисале о судбини ваших мушкараца? Кад сте први пут чуле уопште да ли сте чули где су они били кад су одведени с Бијелог Потока, какав је њихов пут био?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Ја сам била у Дубравама код неке Азре Шабић са својом ћерком Нуром, она је тек, породила се у шуми, бебу је добила на Снагово, она је у Глумину удата, бјежала је тако са својом свекрвом и законачила се онди на Снагову код Зворника и ту се породила, бебу је носала седам дана кроз шуму онака болесна што се каже. Кад смо кренуле према

Каракају, докле сам дошла, не знам ти да рекнем, кад смо дошли, не знам, ето видиш кад сам се збунила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам Вас кад сте успели да добијете неке информације шта се десило са мушкарцима, где су они стигли после Бијелог Потока? Ко вам је причао, како сте се интересовали?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Ја сам, пошла сам да рекнем видиш па сам се стурила, са својом ћерком била сам у ове Азре Шабић она је имала радио и ми овако увече сједимо, прошло је то можда 5-6 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од тог изласка?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Одласка, кад је радио почео, мислим вијести те да прича изјављује, каже Јашаревић Нурија и Авдо, Смајловић Осман, Хасановић Мујо, Хасановић Хамед, Реза Смајловић да су убијени, кад су рекли да су убијени на радиу ја сам се тада изгубила, онесвјестила и добила сам притисак тако да се нисам ништа могла чути, оглухала сам, вукли су ме у хитну у, помози ми рећи, у Живинице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то јавља, који то радио?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Преко радио Зворника, Зворник је јавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су они?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Да су убијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли каже где и шта?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: У Каракају, они су одведени сви у Каракај и сад у Каракају шта су с њих радили, јер можда су неког ту убили кога су хтјели негде су можда, ја сам чула мој муж кроз Козлук да је у аутобусу отишо у Пилицу, видила га моја кона, она била у Козлуку пребјегла из Клисе, ошла кроз шуме и дође у Козлук. Кад су два аутобуса прошла каже виђе Авдију и некога Халида.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко каже? Ваша рођака видела мужа Вашег?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Јесте, јесте, она је умрла, више ње нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је причала?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Да је мог мужа видела на вратима држи овако, мислим она врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аутобуса?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Аутобуса, држи овако руке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то било дана после 01.јуна?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Можда је било једно 15, 20 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да га је видела, тако Вам је причала?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И иде куда?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Никад га више, нити знам, само ми је причо један човјек из Шепка, ја сам била у амбуланти у Тузли, каже мени «Одакле си», реко ја сам из Клисе, «Каже имам ја у Клиси фамилије», прича он које фамилије, ја кажем то ми је стрина, јер за мојим је амицом од човека, стриц му, каже «То ми је фамилија», каже «Како је код вас било, шта има код вас», реко код наске је све отишло, људи отишли, ми смо пребјегли вамо, прећерани и тако. «Код наске каже било је тако каже нисмо шћели да идемо, једни су ошли, једни остали, ја имо трговину, каже радио са синовима и снахама, каже радимо ми кад два аутобуса иду, како иду неку халу у Пилицу, тамо ће је Пилица ће је та пољопривредна добра, тамо су их у ону халу затворише, кад сам каже чуо јеку и плач и вриску реко сам синовима само бјежите, остављајте све тако, ништа нисмо узели само смо почели бјежати у Лозницу, ми смо прешли преко моста, кренули смо на Мађарску и ја сам из Мађарске границе и ја сам отуда прешо сам вамо преко Хрватске и дошо сам у Тузлу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је из, из ког места?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Из Шепка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Шепка?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Из Шепка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, на Дрини.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: И он то мени прича и ја у њега гледам па кажем ти та ми кона казала да је видела мога мужа ту, реко то су можда и они били и сад то одала сам толико пута и данас дан то мислим да нису тамо, сад куд су и шта је не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли неки ту ваши, било из Клисе било ови што су избегли у Клису, отишли у шуму? Да ли знате Омеровић Сејду, па Селимовић Омера, неки су били и у шуми, да ли знате за то да нису веровали да ће бити спашени него су се уплашили па су побегли у шуму, нису хтели да иду?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Ја не знам ко је бјежо у шуму, ко није, вјерујте то не могу ти рећи, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули за неког Хусеина на Бијелом Потоку да је страдао, неки Парган?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Јесам, јесам, то ми је од моје тетке Ђеверовић, од мог мужа тетке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се њему десило, јесте то чули или сте видели?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Кажу да су њега убили на Бијелом Потоку, ко га је убио не знам, углавном су тако рекли да је убио неко Хасана Паргана син Хусеин на Бијелом Потоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули за неког Емина Селимовића да је страдао? Не?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Јунуза сте чули, је ли?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: За Јунуза и за Хусеина сам чула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли неко да се појавио жив са списка који су правиле ово Удружење породица на основу информација које су породице током година давале, да се неко појавио да је жив, а да је био одведен из Бијелог Потока и да се водио као нестао?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Има, помози ми рећи, био је, он је био у Каракају кад су убијали наше те он је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, то мислите неки да је преживео тај догађај?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мислим на њега, не.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Ако знате њега, не знам за другога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неки да се водио да је нестао и сад да се појавио?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Нема никакав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. На почетку сте рекли да сте чули за оптужене, кад и шта сте чули? Ко су ти људи, имају ли они неке везе? Они су овде оптужени за овај догађај, они кажу нису криви, немају појма да су ти људи убијени, ништа о томе не знају итд., шта сте Ви чули за те људе и да ли сте чули да ли су били ту, шта су радили ако сте чули? Изволите.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: То ти не могу рећи, нисам видела, нисам чула, не могу то да рекнем кад нешто нисам видела, чула сам али нисам видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, шта сте чули, то ме интересује?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Па шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да постоје људи само или још нешто о њима?
Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Е, чула сам да су нешто тамо, шта ја знам, радили у тим, убијали, наређивали, шта ја знам, то сам чула, прича се тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само приче?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Ма ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте Ви знали ко је председник зборничке Владе у време рата био?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је градоначелник, јесте то чули?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте знали ко је?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Нисам, слабо сам се ја обраћала ту, не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ваш супруг није ишао у град, добро кажете били сте у окружењу није ни могло да се изађе, је ли?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Не, он није био, он је само радио, радио, то никуд није ишо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ишао је на посао?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Само на посо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је ћерка имала година 1992?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Она је медицинску требала да заврши, она је 1973 годиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи деветнаеста година?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Да.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Пуномоћник оштећених, да ли је неко од старијих мештана Клисе остао у селу кад сте ви напустили 01.јуна село, кад сте изашли?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Да ли су се населили?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Не, не, него да ли је неко од старијих мештана остао у Клиси?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Не. Остало их је било старице двије, чекај, остала је Ајша, остала Нура, Беган, остала Назифа, остала је Кадира, њих нема, они су остали али их нема, али су се нашли, нашла се Кадира и Ајша та што је исто, Нура се још није нашла, Беган се није нашо, Рамо се није нашо. Они су остали стари у кућама и исто од неке ми коне мати, она је из Витинице

дошла њојзи у Клисy и она је изашла оставила мајку у својој кући, не знам ти рећи имена јој матери остала је и нема је.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Они су пронађени мртви?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Још нису ти пронађени, само је Кадира пронађена и Ајша, ови још нису.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте на Бијелом Потоку приметили да неко командује војском и да ли бисте могли да га опишете можда?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Знаш шта, ја вама не могу то казати кад је то овако било ниси се могло обазријети да ти гледаш по некоме, кад пријете немој да би гледала, гледај преда се, не смијеш погледати на страну. Кажем да сам знала, па нек ме и убију, ја бих гледала да познам икога, него то је један, један велики спас, је ли, да неко нађеш да га пронађеш који зло ради да више никад не ради, е то треба један рачун повести нешто на неку строгу велику, чим видим лопова, чим видим ко ради нешто не дам му никако више мрднути него га или до краја га на вјечито или му одузети живот одма, ја не би другачије да сам судија.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је колона камиона у којима су биле жене и деца који су вожени према Мемидима, да ли се налазила у пратњи војске? Да ли вас је пратила војска?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Полиција је, по двојица су била у кабини видила сам у два камиона. Један је полицајац, један возач и ставио један касету, баш ја идем у једном камиону пустио један касету, пјесме, онај други га чујем нешта му говори и угаси касету да не би пјевали, шта ја знам, пошто је то нама велика туга, сад он разумије то вели, ето нека душа добра.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Значи ти полицајци су се налазили у кабинама камиона?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Јесте.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А уз пут, рецимо, јесте срели војску, нека војна возила било каква?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: На ком мјесту, ђе? Тамо?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Било где, током целог пута да ли сте видели?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: У Мемидима, туд нас је дочекала војска и туди су заробили цуре, 14 наших цура је отишло, преноћиле су у школи, ето тако. Они су ту застали нас и они су наске ту да ми сједимо доле на асфалт на оне баре, мислим тако је киша била, ми смо морали бити у блато и и опет се морало онако да идеш да се мучиш, гладни, жедни, ништа, што си имала у

Клиси је све остало и кола и што је ко повуко, то је све остало и торбе, неко је узео хране себи повуко, неко ћебе да негде се мало склони, а то је ишло само голи руку.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала. Немам више.

НАТАША КАНДИЋ: Ја сам само хтела да питам оно кад сте поменули да је онај дошао и да је из тамо Каракаја и да је рекао да је видео неке руке?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Онај, помозите ми рећи, како онај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте неко одсечено ухо да је видео, да је био у некој хали у Каракају да је причао? Неко кад је се вратио причао шта је доживео.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Неки Идриз, али њега нема он је неђе отишо, не знам сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли још, питање је да ли се још нечега сећате од тога шта Вам је он причао? Шта му се то.

НАТАША КАНДИЋ: И кад се то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је причо матери, па је мати његова причала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А је ли то, кад се то дешавало, пре 01.јуна?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Прије 01.јуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је био негде затворен.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Пре него што су одведени наши ови што су отишли из Клисе, он је прије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, а ко је њега заробио и где?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Доле у Каракају, он је ишо из Београда с посла и тако су га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њега су уз пут негде заробили?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Успут, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И пустили га?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Они су њега пустили, нису му ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пустили га, добро.

НАТАША КАНДИЋ: А где је био, је ли он био у том Техничко-школском центру у Каракају?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Не знам, неку халу.

НАТАША КАНДИЋ: У хали?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Он је одведен тамо ђе су ти, шта ја знам шта је се све догађало.

НАТАША КАНДИЋ: А је ли се то није односило да је видео ове који су 01.јуна заробљени?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Не, то је прије било, прије било. Он је прије био ту па је дошо. Он је избјего, мислим ту, није ишо, није заробљен, углавном жив је и отишо је неђе тамо у неку земљу тамо прешо, кад је се смирило и тако.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Да ли има још нешто чега сте се можда сетили у међувремену што бисте хтели да кажете у вези овог догађаја?

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: Па, има се шта причати, вјерујте то је већ превише, немам више ни снаге, али имам свега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала Вам.

То је све што имам да изјавим.

Сведок тражи трошкове за долазак.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Данашњи главни претрес се ОДЛАЖЕ.

Наставак заказује за 15.10.2009 године са почетком у 09,30 часова саслушањем сведока Пејић Љубише и Ристановић Миленка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Благојевић Миленко који је био предвиђен за сутра је преминуо, па ћемо његов исказ прочитати, а звали смо Ристановић Миленка. Хвала Вам што сте дошли и што сте сведочили. До виђења.

Оштећена ФАТИМА ЈАШАРЕВИЋ: До виђења.

Довршено.

Записничар

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА